

det Smule Tillæg, der blev givet dem, som var, jeg havde nær sagt for Intet at vagne, thi det var, som bekendt, kun 2 Sk. om Dagen for de første 6 Maanedes af de Meniges Tjenestetid, og 4 Sk. om Dagen, efter at de havde tjent 6 Maanedes. Det ærede Medlem, der først havde Ordet, udtalte, at dette Lovforslag var anerkendt fra alle Sider. Jeg skulde beklage, om det var Tilfældet; thi jeg for mit Bedkommende er paa ingen mulig Maade tilfreds med det, og jeg vil gjøre, hvad der staar i min Magt, for om mulig at faae den høitagtede Krigsminister til at gaa ind paa en yderligere Forhøjelse af Lønningen. Hvis man vilde sætte Lønningen op til 32 Sk. om Dagen eller et tilsvarende Beløb i Ore — jeg er ikke saa godt inde i Dreberegningen, at jeg tør gaa ind derpaa, derfor holder jeg mig til Skillingen — for de Menige og 36 § for Underforporaler, vilde jeg finde, at man havde indkommet et billigt Forlangende og Tidens Krav; thi Ingen vil dog vistnok træde op og for Alvor paastaa, at 32 § er mere end det aller Nødtørftigste til en Mand's Underhold, og jeg har altid af Princip bekæmpet den Tanke, at de menige Soldater for en Del skulle underholde sig selv. Denne Tanke er bleven saa stærkt gjort gjældende og ikke mindst fra den tidligere Krigsminister, som i 1867 deltog i Forhandlingerne om Hærløven; den er bleven støttet fra forskjellige Sider, og jeg har set af tidligere Forhandlinger, at denne Støtte endnu ikke er ganske forsvunden. Jeg er, som sagt, af Princip imod denne Tanke, og jeg kan ikke forstaa, at Representationen i Forening med Krigsbestyrelsen ikke kan komme ind paa at lønne Soldaterne faaledes, at man dog kan frigjøre sig fra den Tanke, at de skulle lide Nød. Det er en bekendt Sag, at der i alt Fald er en hel Del Individuer i Militærstanden, som ikke have Kilder, hvoraf de kunne øse; de skulle altsaa leve af, hvad Staten giver dem, og det anser jeg for at være saa tarveligt, at jeg ikke kan indse, at det kan være tilstrækkeligt til de allernødtørftigste Livsforbrønde. Hvad dernæst angaar dem, der kunne erholde Tilskud fra Hjemmet, maa det vistnok indrømmes, naar man har en Erkjendelse af, at en Soldat ikke kan leve af det, Staten tilstaar ham, at det bliver en høit ubillig Beskatning for den, der skal levere Sønner til Armeen. Det er altsaa af principielle Grunde, at jeg altid har været imod at lønne Soldaten paa en saa karrig, kan jeg ligefrem sige, eller alt andet end syldbestigjørende Maade, som man har gjort. Spørgsmaalet om at forhøje Soldaternes Lønning har mødt Modstand fra en Side, hvorfra den i Særdeleshed har undret mig. Jeg var desværre borte ved den Behandling, der blev ført om Løven om Møntforandringen, hvortil disse Forslag vare stillede, men jeg har siden gjennemløst Forhandlingerne, og jeg har da set af de Foredrag, der ere holdte af den ærede Rigsdagsmand for Viborg

Amts 2den Valgkreds (Ansfær), en høitstillet Militær, at jeg desværre ikke hos ham kan vente den Støtte, som jeg i Særdeleshed troede at finde hos ham med Hensyn til denne Sag, hvad jeg i alt Fald maatte finde billigt. Han har rigtignok været saa venlig i et af de af ham holdte Foredrag at indrømme, at Soldaterne vel ikke for en saadan Løn kunne faa Østers til et af Maaltiderne, og en saadan Vittighed kan jo være meget god. Nei, saamænd, jeg tror gjerne, at de maa lade deres Østersmund blive hjemme, naar de ikke have Andet at holde sig til, end hvad Staten giver dem. Jeg tror ogsaa gjerne, at der kan være en Del imellem dem, som nyde Østers og sætte Andres Sæffermunde i Bevægelse. Der maa vel nok være dem, der have Naad til at spise Østers og ogsaa gjøre det, siden det ærede Medlem gjorde den Bemærkning. Det kan jeg forstaa, men hvad jeg ikke kan forstaa, er, at det, naar Alt er steget siden 1867, og vi hver Gang, der er Tale om Lønnings- og Penjionsforhold, høre raabe i høie Toner paa, at Priserne ere stegne paa alle Livsforbrønde, paa Husleie, Klæder og alt Muligt, hvad der ikke betvivles af Nogen skal være i Konsekvents dermed, at Soldaten nok kan leve, naar han faar en 4—5 §. i Lønningstillæg om Dagen. Jeg kan forstaa det, naar man vedbliver at holde paa, at Folkene skulle medbringe en hel Del af deres Underhold fra Hjemmet, men det vil jeg paa det Bestemteste tilraade Thinget og især den ærede Krigsminister at komme bort fra. Jeg veed meget vel, at der er Mange, som affrækkes ved det finansielle Resultat, ved de Summer, hvortil det løber op. Det er det, der staar i Baggrunden; men det affrækker ikke mig. Vi ville jo siden komme til at forhandle om hele Søværnet, og jeg skal da vise min Beredvillighed til at gjøre betydelige Indskrænkninger, men enten man vil have Armeen stor eller lille, skal man ikke knibe her, hvor der er Tale om at underholde Soldaten. Vil man vedblive at have en stor Hær, maa man tage Konsekventen; thi Soldaten maa lønnes paa en anstændig Maade, og selv om man nu gaar til 32 §., som jeg agter at foreslaa, og som jeg under denne 1ste Behandling vil tilraade Thinget at gaa ind paa, vil vist Ingen kunne paastaa, at det er til Andet end de aller tarveligste Livsforbrønde's Tilfredsstillelse. Jeg er enig med de Herrer i, at man, naar man ikke vil gaa ind paa et Lønnet Værn, ikke skal give Soldaten mere end til de aller tarveligste Ting; men dertil anser jeg 32 §. om Dagen for at være nødvendigt. Jeg vil især lægge den ærede Krigsminister saa vel som det ærede Things Medlemmer og navnlig det ærede Medlem for Viborg Amts 2den Valgkreds (Ansfær) denne Sag paa Sinde. Kunde vi faae hans Understøttelse, haaber jeg nok, at vi skulle overtale den ærede Krigsminister til at gaa med og ligeledes